

мережевої інфраструктури, програмного забезпечення; системно-технічна інтеграція державної інформаційної інфраструктури з європейською та глобальною інформаційними інфраструктурами із забезпеченням вимог щодо інформаційної безпеки держави; забезпечення інформаційної безпеки державної інформаційної інфраструктури.

Література

1. Про концепцію національної програми інформатизації: Закон України за станом на 11 серпня 2013 р. / Верховна Рада України. Київ: Парлам. вид-во, 2013. (Закони України).

2. Ільницька У.В. Розвиток інформаційної інфраструктури як фактор реалізації європейського вектору зовнішньої політики України / У.В. Ільницька. – К.: Європейський вектор, 2012. – № 3. – С. 23-24.

3. Нестеренко О.О. Проблеми формування національної інформаційної інфраструктури та забезпечення її безпеки / О.О. Нестеренко. – К.: Реєстрація, зберігання і обробка даних, 2010. – № 2. – С. 32-36.

4. Пожуєв В.І. Формування державної інформаційної політики в умовах глобалізації / В.І. Пожуєв. – Запоріжжя: Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії, 2010. – № 43. – С. 4-12.

УДК 35:061.1 (043.2)

Мачак О.О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Радзівілл О. А., к.ю.н., доцент

ЕНЕРГЕТИЧНА ПОЛІТИКА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Як відомо, енергетичні питання на регіональному рівні в Європі вперше були скоординовані та інституціоналізовані на договірній основі з прийняттям Паризького договору 1951 року про заснування Європейського об'єднання вугілля і сталі. В договорі про заснування Європейського економічного співтовариства 1957 р. (перший Римський договір) заходи у сфері енергетики визначено як один із напрямів діяльності цієї спільноти. У сфері ядерних досліджень держави-засновниці, як відомо, делегували свої повноваження Європейській спільноті з атомної енергії, заснованої в тому ж 1957 році (другий Римський договір) для забезпечення безперебійного постачання, контролю над виробництвом та створення спільного ринку ядерного палива. Забезпечивши правову основу для створення транс'європейських мереж, Маастрихтський договір про заснування Європейського Союзу 1992 р. визначив «спеціальну» компетенцію Європейської Спільноти в енергетичному секторі [1, с. 454].

З прийняттям Лісабонського договору 2007 р. залишилося два види компетенції: «виключна компетенція» Союзу і «спільна компетенція» держав членів і Союзу [2, с. 58]. Договір про функціонування Європейського Союзу (далі ДФЄС), відповідно до статті 4, відносить питання енергетики до спільної компетенції Союзу і держав-членів [3]. Енергетичну політику ЄС визначено в розділі XXI «Енергія» цього договору. Відповідно до статті 194 в межах створення внутрішнього ринку і з врахуванням потреб із захисту довкілля політика Союзу в енергетичній сфері ставить цілями: а) забезпечити функціонування енергетичного ринку; б) забезпечити надійність енергопостачання в Союзі; с) сприяти енергетичній ефективності й економії енергії, а також розвитку нових та відновлюваних видів енергії; д) сприяти об'єднанню енергетичних мереж. Європейський парламент и Рада, відповідно до звичайної законодавчої процедури встановлює заходи, необхідні для досягнення вказаних цілей, після консультацій з Економічним і соціальним комітетом і Комітетом регіонів [3].

Держави-члени при цьому самі визначають умови експлуатації своїх енергетичних ресурсів, вибір між різними джерелами енергії і загальну структуру свого енергопостачання, без шкоди для випадків спеціальних законодавчих повноважень Ради, визначених в пп. 3-5 ст. 192 [3].

У відносинах з питань енергетики основу для співробітництва Європейського Союзу з країнами – не членами ЄС є Договір до Енергетичної Хартії [4], підписаний у 1994 році, разом з Протоколом до Енергетичної Хартії з Питань Енергетичної Ефективності та Відповідним Екологічним Аспектам. Ці документи є юридично обов'язковими документами для Союзу Їх основна мета – створення відкритого енергетичного ринку для держав-членів договору. Договір до Енергетичної Хартії набув чинності у 1998 р.

Зобов'язання, які містяться у Договорі, є обов'язковими для виконання всіма країнами-членами Європейського Союзу. правила і принципи, які містяться в Договорі, включені до Угод про Партнерство і Співробітництво, підписані ЄС з усіма країнами СНД як одна з правових основ двостороннього співробітництва в галузі енергетики. Прийняття Торгової Поправки, яка приводить торгові положення Договору у відповідність з нинішньою практикою СОТ і розширює їх охоплення, включаючи пов'язане з енергетикою обладнання. Україна ратифікувала Договір та Протокол 6 лютого 1998 року. Набуття чинності цими документами для України – 27 січня 1999 року.

Договором створена Конференція з Енергетичної Хартії, яка є незалежною міжурядовою організацією, керівним органом Енергетичної Хартії. Всі держави, які підписали Договір або приєдналися до нього, є членами Конференції з енергетичної Хартії. Конференція збирається на регулярній основі, як правило двічі на рік – для обговорення політичних

питань, які впливають на співробітництво в галузі енергетики між Сходом і Заходом, а також для огляду виконання положень Договору до Енергетичної Хартії та обговорення актів і проектів з питань енергетики [5]. Секретаріат Енергетичної Хартії створений у 1995 р. має штаб квартиру в Брюсселі для обслуговування Конференції з Енергетичної Хартії.

Література

1. Гердеген М. Європейське право / М. Гердеген; пер. з нім. – К.: «К.І.С.», 2008. – 528 с.
2. Право Європейського Союзу: підруч./за ред. В.І. Муравйова. – К.: Юрінком Інтер, 2015. – 704 с.
3. Договір про функціонування Європейського Союзу [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>
4. Договір к Энергетической хартии [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.energycharter.org/fileadmin/DocumentsMedia/Legal>
5. Офіційний сайт Секретаріату ЕХ [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.encharter.org>

УДК 35:061.1 (043.2)

Метельський А.П., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Радзівілл О. А., к.ю.н., доцент

ПРОСТІР СВОБОДИ, БЕЗПЕКИ І ЮСТИЦІЇ В ДІЯЛЬНОСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Одним із пріоритетних напрямів діяльності Європейського Союзу (далі ЄС) є формування простору свободи безпеки і юстиції (далі ПСБЮ), віднесеного до спільної компетенції Союзу і держав-членів. Ці питання відносилися до третьої опори ЄС. Лісабонський договір ліквідував поняття «три опори ЄС», включивши ПСБЮ в Розділ V Частини третьої ДФЄС [1]. Розділ V включає п'ять глав. Крім загальних положень (Глава 1), вони присвячені окремим основним напрямам формування ПСБЮ: політики щодо прикордонного контролю, надання притулку та імміграції (глава 2); судовому співробітництву з цивільних справ (глава 3); судовому співробітництву з кримінальних справ (глава 4) і поліційному співробітництву (глава 5).

Перше з чотирьох визначених завдань має в свою чергу три основні складові: 1) забезпечення надійності прикордонного контролю на зовнішніх кордонах ЄС для можливості скасування такого контролю на внутрішніх кордонах; 2) спільна політика щодо надання притулку і 3)